

Защо да помагаме за приемането на Сърбия в Европейския съюз? Кога, къде и с какво тя е помогнала на България?

В родния ми град Белоградчик, по римския път, който води към поляната на годишния панаир, има малка скала с мраморна плоча. На нея пише: "Нека знаят грядущите поколения, че на 6-и ноември 1885 г., след тридневни сражения около града 460 български опълченци и доброволци, командвани от поручиците Чолаков и Дворянов, геройски отбиха вероломното нападение на десет пъти по-многочисления неприятел – сърбите."

Години наред сме минавали покрай тази плоча, по стария път, пеша, за да идем до село Извоз и лозето на дядо ми. Затова още от ранно детство не обичам сърбите.

По-късно, когато започнах да уча история в гимназията, допълнително обогатена от четене на книги и разказите на баща ми и негови приятели, научих за други вероломни нападения, предателства и издевателства на сърби по отношение на българи.

Ето някои от тези прояви, които всеки българин трябва да знае и, ако е достоен да носи това име, е длъжен да реагира адекватно.

През тридесетте и четиридесетте години на 19-и век, по време на турското робство, християнското население в районите на Ниш, Пирот, Кула, Белоградчик, Видин и Лом подема открита война, изразила се в организиране на поредица от масови бунтове и въстания. Насочени главно срещу местни османски управници, те били поощрявани от сръбската държава, с цел да бъдат присъединени към сръбското автономно княжество. Сръбският княз, Михаил Обретенович, е успял да получи автономия от турските власти още в 1830 г. Той и майка му, Любица, са подклаждали тези въстания, след което са избивали или затваряли водачите им, и чрез интриги с турските власти са си присвоявали български градове, като Неготин, Зайчар, Княжевец и Алексинец (в 1833 г.).¹

Подобно двулично поведение сърбите са имали при въстанието в Берковско ("Манчова буна" 1835 г.), при Димитракиевата буна (1841 г.), при Хаджиставревата буна, както и предателството им по време на

въстанието в Ломско, Видинско, Кулско и Белоградчишко в 1850 г. Благодарение на техни доносници, турците са удавили в кръв нашите сънародници. (Като дете съм виждала с очите си техни скелети в крепостта на Белоградчик.)

Показателен е случаят с четата на Иван Кулич от Зайчар с около 500 четници, преминала от Сърбия в България в 1867г. Окръжният управител на Княжевец – Йоца Наумович, предупредил турските власти. Четата била обградена от турска войска изпратена от Видин. Започва сражение и четниците почти спечелили, но в решителният момент сръбска милиция на чело с Наумович ги нападнала в гръб. Малкото оживели били изпратени в сръбските затвори.²

Историята ни учи също, че Милош Обретенович се свързал с Ръковски, Левски и други български имигранти в Белград, с предложение за общи действия срещу турците (I-ва Българска Легия). След като българските доброволци героично се сражавали и освободили Белград, сръбските власти ги обезоръжили и изпратили да работят в селското стопанство, за да си заплатят храната, а ако се противели – бой и затвор (според участник в битката за Белград, Иван П. Кършовски, член на Легията и секретар на Панаьот Хитов и на Раковски).³

Съобщава се също и за интриги, подклаждани от сърбите между Ръковски и другите воеводи, за да се обезсили народното ни движение. Между българите легионери бил нареден строг шпионаж. На всички било внушавано, че българска народност не съществува и не бива да съществува. На нашите легионери било забранено да навлизат в България без разрешение. Заплашвали ги, че ще ги предадат на турците, или застрелят.

През 1868 г. Левски е бил арестуван от сърбите в Зайчар, защото говорел на тамошното българско население, че българите трябва вече да служат на своята народна революция, а не да аргатуват и мрат само за целите на Сръбската държава. За тези му думи той е бил бит и зле изтезаван в зайчарския затвор. ⁴

Според дневника на Кършовски, цитиран от Тихомир Павлов, сърбите се опитали дори да убият Ръковски, за да премахнат интелекта на българската интелектуална борба. Поканили го на обед и още преди

да сервираат, извадили оръжия и го заплашили. Смелият Ръковски блъснал агресорите си, съборил ги на земята, после скочил от прозореца от II-я етаж. Поради получените неизлекувани вътрешни рани е страдал до края на живота си (1867 г.).

В следствие на многократни обиди и сръбски предателства, задграничният център на българските емигранти се е пренесъл през 60-те и 70-те години на 19-ти век от Белград в Букурещ.

Ние българите, с присъщата ни доверчивост и доброта, винаги сме вярвали, че на Балканския полуостров има място еднакво за нас и за нашите съседи – славяни – сърбите. Те обаче, повече от 100 години насам издигнаха формулата :

“На Балканите трябва да има само една славянска държава и тя да бъде Сръбска.” За изпълнението на тази цел са впрегнати всички техни институции – училището, университета, историята, филологията, литературата, армията и дори църквата. Шовинизмът е дълбоко проникнал в менталитета на сърбите и безвъзвратно ги е отровил. България им е постоянно трън в очите.

Съществува цяла литература в Сърбия, която рисува българите като прости, долни, жестоки полудиваци. Сърбите били най-културния народ в сърцето на Европа. Тяхната историческа мисия била до обединят южните славяни между трите морета и създадат мощна Сръбска държава.⁵

В писмо на Левски (1868 г.) до българския вестник “Народност” в Букурещ той съобщава за презрението на сърбите към нас, че не сме славяни, а татари от “татарско коляно”. Това се преподавало още тогава в сръбските училища.

С подобни пропагандни лъжи и интриги, сърбите са промивали мозъците не само на цели поколения техни сънародници, а упорито са ги повтаряли пред руски дипломати, журналисти, интелектуалци и властимащи. По този начин те успяха да убедят и Австрия, по време на Берлинския конгрес (1878 г.) за да откъснат още български земи от Северозападна България : районите на градовете Пирот, Ниш, Лясковец и Враня. На същия конгрес България бе очертана само като княжество между Дунав и Стара планина. Южна България(источна

Румелия), Родопите, Македония и Беломорска Тракия останаха васални на султана в Истанбул.

Новоосвободена България бързо стъпи на крака благодарение на своите управници – патриоти с възрожденски идеали.

Княз Александър Батенберг възприе националната кауза на народа ни и на 6-и септември 1885 година обяви в Пловдив тържествено Съединението на Северна и Южна България.

Сърбите реагираха на това събитие съвсем по "братски": с огромни въоръжени полкове нападنا България при Сливница. Моментът им се е сторил подходящ, за да я присъединят.

Бяха разбити, но не се засрамираха. Продължиха да ругаят българите и започнаха дипломатически флирт с Турция, но също задействаха и всерд български политици с цел да ни въвлекат в т.н. Балкански Съюз срещу Турция. Знаем какво се случи през Балканската война в 1912 г. Русия и Сърбия, чрез русофилите министри Данев и Гешев, подлъгаха цар Фердинанд да сключи съюз с Гърция и Сърбия и да нападне Турция и докато българските войски превзеха непревземаемата крепост Одрин и спряха на 18 километра от Истанбул, Гърция и Сърбия, в съюз срещу нас, окупираха Македония. А това бе единствената цел, поради която България сключи съюз с т.н. свои православни съседи, които, заедно, подло я предадоха. Българските войници, макар и уморени от войната с Турция, бяха изпратени в Македония, където успешно започнаха да освобождават българските земи. Тогава руският шеф на дипломацията, Неклюдов, отиде в Букурещ да накара Румъния да нападне България от север. Румънските войски безпрепятствено стигнаха до София. България бе разпъната на кръст. Жертва на сляпото си доверие към "матушка" Русия.⁶

На времето вестникът "Daily Chronicle" от 13-и юни 1913 г. писа:

"Всеки знае, че Русия е всемогъща в Белград и ако Сърбия при все това е вероломна по отношение на договора (с България) това се дължи на Русия. Всички симптоми на руския панславизъм, по явни и очевидни причини, са на страната на Сърбия срещу България..."

Но в България, в Русия и в Сърбия вината се хвърли на цар Фердинанд, който и до ден днешен, според левичарските медии е "виновен за тази национална катастрофа".

Пак по наши дни, подкупени историци твърдят, че България да застане на страната на Антантата (заедно с Русия, Сърбия и Гърция!) по време на Първата и Втората световни войни, вместо да потърси помощ за ограбените си територии от Германия и Австрия. Странна логика нали?

Знаем също, че по време на дебатите в Ньой в 1919 г., след Първата световна война, гръцкият министър председател Венизелос официално е излязал с проект България да бъде разделена на три: между Сърбия, Гърция и Румъния. Спасил ни е тогава американския Уилсън, като е казал: "Не може държава с вековна и оригинална култура да бъде заличена от картата на Европа." И слава Богу!

Случва ми се често да напомням този факт, когато слушам антиамерикански коментари от български интелектуалци по време на престоя ми в София. През време на Първата световна война сърбите започват усилената пропаганда в България за "славянско" братство и балканска федерация. Въпреки че бяха заграбили цяла Македония и западните покрайнини, това не им стигаше. Създаде се широка шпионска мрежа от заселници сърби и от подкупени българи сред хора от всички обществени среди. Така те знаят всички наши помисли и действия. Проникнали са в много отрасли на нашия държавен, културен и политически живот, за което не жаят пари и сили. Използвайки антимоноархизма на Стамболийски, те пускат дълбоки корени в партията му – БЗС. А правителството на същия Стамболийски (1919-1923 г.), омаяно от идеята за "славянско" братство подписва в Ниш договор за "обезопасяване на българо-сръбската граница, като се прекратява преминаването на чети на ВМРО в Македония". (23-и март 1923 г.) С този акт Стамболийски пренася в жертва свои братя българи – интелектуалци и дейци на ВМРО, поддържащи българския дух в поробените от Сърбия български земи, като ги предаваше на сърбите.

Сръбските ръководители системно и постоянно са намирали начин да организират атентати и безредици в България, за да я дестабилизируют и вътрешно.

Доказано е активно сръбско участие при атентата в църквата "Света Неделя" (1925 г.) срещу цар Борис III, при който загинаха 200 невинни

-български офицери и техни семейства. Царят по чудо оцеля, но клисаря по силата на закона получава смъртна присъда

С цел да се обезглави България бе организиран втори атентат срещу царя в Арабаконашки проход. Съдбата отново го запази макар и не за дълго. Техни шпиони и платени слуги го обвиниха, че "наредил убийството на Стамболийски", докато съвременници от свитата на царя свидетелствуват за взаимно уважение и дори приятелски връзки между държавният глава цар Борис III и неговият тогавашен министър председател – Стамболийски.

Всред архивите на баща ми намерих документ доказващ просръбска дейност и на земеделския водач доктор Г. М. Димитров. Той получавал пари от сръбския военен аташе Скечич в София, които раздавал на криминални типове да всяват безредици, побоища и дори политически убийства. Тези факти потвърждава и френския писател Анри Пози (1933 г.) Той пише:

"Скечич е създал организация от платени убийци... Самият аз срещнах в София, повече от 20 пъти, агенти на сръбската легация, за които всички знаят... че са вдъхновители, ако не автори на скорошните политически убийства в София..."⁷

През 1934 г. балканската секция на коминтерна обяви понятието "македонска нация". (Знаем на каква жестока – физическа и морална – асимилация бяха подложени българите в Македония още от 1913 г., че дори в наши дни.)

На 19-и май 1934 г. бе извършен 19-то майския военен преврат от звенарите Кимон Георгиев и Дамян Велчев. В помощ на преврата са стояли, близо до Сливница, няколко сръбски полкове в бойна готовност, да нахлуят в София, в случай че цар Борис откаже да признае наложеното му правителство на превратаджиите. Принуден да приеме "по-малкото зло", царят е подписал указа за признаване на правителството.

Кимон Георгиев забранил всички политически партии и организации. Но най-важното било да се учреди военен съд, който да осъди на смърт Иван Михайлов и други водачи на ВМРО, защото в програмата им е казано, че имат за цел "освобождението на Македония и запазването на българския национален дух там"⁸

Явно е, че звенарите са провеждали антибългарска и просръбска политика наложена им отвън, т.е. от коминтерна, който обяви Иван Михайлов за "фашист".

Към края на Втората световна война 1943 г. сръбските партизани се свързаха с българските комунисти с цел общи действия срещу българската "фашистки" държава, но след войната те пак продължиха тяхната денационализация на българите в окупираните наши територии. Особено жестоко бяха третирани нашите сънародници в Македония и западните покрайнини: изключване от гимназия или от университета, уволнение от работа, изселване, затвор и побои. Българите там и в наши дни се преследват от сръбската – македонска администрация. Случаят със Спаска Митрева (юли 2009 г.) е показателен. Хвърлена в затвора, майка кърмачка, само защото се чувства българка. Показателно е също, че всички сръбски държавници от 20-и век – крал Петър, крал Александър, маршал Тито и Слободан Милошевич – упорито и системно следваха една и съща програма за "велика Сърбия" за сметка на България, разбира се.

Но ето, че сръбският шовинизъм дойде до кулминация. След падането на Берлинската стена и полъха за свобода, република в състава на Югославия поискаха автономия. Населението там – хървати, словенци, българи, румънци, черногорци, унгарци, албанци и босняци – не се асимилира. Те не станаха "прави сърби" . Тогава Слободан Милошевич, Шешел, Радован Караджич, Радко Младич и други изпратиха армията от Белград, която безскрупулно разрушаваше градове, църкви, стари архитектурни паметници, жилища и избиваше деца, жени, старци, мирно население. Пострадаха също и другите държави от Балканския полуостров, главно Македония и България: обедняха икономически, напълниха се с бежанци, с наркотрафиканти, престъпни елементи. Никакви дипломатически инициативи не успяха да умиротворят сръбските юнаци. Наложиха се НАТО да бомбардира Белград през 1999 г. : на насието – насилие.

И пак ни обсипаха с лъжи. Виновен за разпадането на Югославия бил папата, който разрушил тази православна държава, че не била католическа. Виновна била Америка, която искала само малки държавици. Виновна била България, че искала "да вземе Македония."

Всъщност, държавата им се разпадна поради дивия им шовиницъм и десетилетни издевателства над хората, които проявяваха национално съзнание, а не сръбско. От "велика" Югославия остана само Сърбия. Тя, обаче, не извлече никаква поука и нищо не разбра. Нейните политици, военни, дипломати и владци пак простират ръце към България.

През лятото на 1995 г. новоназначеният сръбски консул в София в интервю пред "Свободна Европа" заяви дословно, че "Югославия трябва да съществува като в нея влезнат Македония, България, а може би и Гърция."

По същото време (1995) сръбският вицепремиер Шешел отиде в Русия и официално предложи на Елцин да интегрира в Руската Федерация Югославия и България. Човекът си позволи да разполага с родината си като със своя територия. Какво безочие!

Трудно е да си обясним, след всички сръбски враждебни прояви към нас, поведението на българското правителство на Сергей Станишев и на Ивайло Калфин. Последният заяви, че няма да подкрепи безусловно приемането на Република Македония в Европейския Съюз, но ще подкрепи приемането на Сърбия. Защо тази разлика?

Още по-странно е за нас, обикновени българи, защо правителството на Бойко Борисов назначи за министър Божидар Димитров, сръбски глашатай, който съзнателно или не подготвя нова Балканска война – България срещу Турция – за да могат сърбите да окупират безнаказано родината ни. Този път изцяло и окончателно. Какъв кошмар!!!

Българи, свестете се! Пазете си земите! Бранете ги от близо и далеч!

Автор

Багряна Попвасилева

¹"Въстанието в Северозападна България от 1850 г.", том I, документи от Пламен Трифонов, Видин 2008

²Вестник "Северозападен Календар", регионален седмичник, стр.13, 6ти юни 2008

³Тихомир Павлов "Сърбизмът и българщината на Балканите", 1933 г., изд. Глобус 91, София 1996, стр. 13-16

⁴Писмо на Левски о 11 април 1871 г. от Търново

⁵Митрополит Методи Кусев "Погрома на България", стр. 69-77, изд. Глобус 91, София 1996

⁶Кусев, *ibid.*

⁷Списание "България-Македония", бр. 4-5, 2009, стр.19

⁸Димитрина Нанева, "Етикатът "фашист" върху името на Иван Михайлов" в списание "Борба", юли 2007, стр. 16-19